

Sygn. akt IV KK 368/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **A. Ś.**

skazanego za czyn z art. 286§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 30 listopada 2022 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt XXIII Ka 33/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach,

z dnia 25 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 549/20,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. (Kancelaria Adwokacka w K.), obrońcy z urzędu A. Ś., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa złotych, osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego A. Ś. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2021 roku sygn. akt III K 549/20 skazał A. Ś. na karę łączną 2 lat oraz orzekł obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 15 lutego 2022 roku sygn. akt XXIII Ka 33/22 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z jego pkt 1 tiret 10 określenie „z góry powziętym zamiarem”, w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając mu:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk, polegające na niedostatecznym i nierzetelnym rozważeniu przez Sąd Okręgowy w Katowicach podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu obrazy przepisów postępowania w postaci art. 410 kpk i art. 7 kpk odnośnie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów P. G. z dnia 11 czerwca 2020 r. i uznania jej za wiarygodny i miarodajny dowód w przedmiotowej sprawie, co doprowadziło do nieprawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 25 sierpnia 2021 r. (sygn. akt III K 549/20) i zaakceptowania orzeczenia obarczonego uchybieniami, które oddziaływały również na postępowanie odwoławcze;
2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk, polegające na niedostatecznym i nierzetelnym rozważeniu przez Sąd Okręgowy w Katowicach podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu obrazy przepisów postępowania w postaci art. 170 § 1 punkt 3 i 5 kpk odnośnie oddalenia przez Sąd pierwszej instancji wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i uznanie, że nie wykazano wpływu tej decyzji na treść wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach, podczas gdy w apelacji jednoznacznie wskazano niejasności w opinii biegłego z dnia 11 czerwca 2020 r., które uniemożliwiały poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie odpowiedzialności skazanego co do niektórych z przypisanych mu czynów, co doprowadziło do nieprawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 25 sierpnia 2021 r. (sygn. akt III K 549/20) i

zaakceptowania orzeczenia obarczonego uchybieniami, które oddziaływały również na postępowanie odwoławcze;

3. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk, polegające na niedostatecznym i nierzetelnym rozważeniu przez Sąd Okręgowy w Katowicach podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu obrazy przepisów postępowania w postaci art. 410 kpk i art. 7 kpk odnośnie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zeznań świadka J.G. co do okresu zamieszkiwania skazanego w jej mieszkaniu, znajdującym się w miejscowości W., ul. [...], co doprowadziło do nieprawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 25 sierpnia 2021 r. (sygn. akt III K 549/20) i zaakceptowania orzeczenia obarczonego uchybieniami, które oddziaływały również na postępowanie odwoławcze;
4. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk, polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej przez niedostateczne i nierzetelne rozważenie przez Sąd Okręgowy w Katowicach podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, do którego doszło w rezultacie dokonania przez Sąd pierwszej instancji wadliwej oceny zgromadzonego w mniejszej sprawie materiału dowodowego, odstąpienia od bezpośredniego przesłuchania na rozprawie świadka J. G., jak również braku jednoznacznego ustalenia użytkownika, który w dniu 23 listopada 2018 r. (godz. 16:53:34) posługiwał się urządzeniem o adresie IP: [...];
5. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk, polegające na niedostatecznym i nierzetelnym rozważeniu przez Sąd Okręgowy w Katowicach podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej względem skazanego i poprzestanie wyłącznie na powieleniu argumentacji przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji, podczas gdy to na Sądzie odwoławczym spoczywał obowiązek

podania, czym kierował się wydając wyrok, co doprowadziło do nieprawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 25 sierpnia 2021 r. (sygn. akt III K 549/20) i zaakceptowania orzeczenia obarczonego uchybieniami, które oddziaływały również na postępowanie odwoławcze.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 lutego 2022 r. (sygn. akt XXIII Ka 33/22) w części, tj. punkt 2 ww. wyroku, oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 25 sierpnia 2021 r. (sygn. akt ITT K 549/20) w części, tj. punkty 1-4 ww. wyroku, i przekazanie sprawy skazanego A. Ś. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Katowice-Wschód w Katowicach.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535§3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 519 KPK kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego.

Na wstępie rozważań zaznaczyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

W orzecznictwie zasadnie podkreśla się również, że możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem ze wskazanych wyżej powodów istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie może więc służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się

współmierności orzeczonej kary (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 roku, IV KK 276/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 roku, II KK 210/19).

Żaden z zarzutów podniesionych przez skarżącego w pkt 1-5 kasacji nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż uznać należy, że pod pozorem obrazy art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k., skarżący w istocie powtórzył argumentację zawartą w apelacji obrońcy skazanego. Tak sformułowane zarzuty wskazują zatem, iż ich autor nadzwyczajny środek zaskarżenia jakim jest kasacja potraktował jako kolejny instancyjny zwykły środek odwoławczy. Skarżący kwestionuje bowiem po raz kolejny dokonaną przez Sąd meriti ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów oraz będące wynikiem tej oceny ustalenia faktyczne, zasadnie w pełni zaakceptowane przez Sąd odwoławczy. Wskazać także należy, że naruszenie art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k., następuje wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozważy w ogóle podniesionych w apelacji zarzutów, tzn. nie odniesie się do nich, bądź gdy odniesienie to jest pozorne i nie ma charakteru merytorycznego, co w sprawie niniejszej nie nastąpiło. Analiza przedmiotowej sprawy w kontekście obrazy tych przepisów, prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy w sposób rzetelny i merytoryczny rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne, co jednoznacznie wynika z treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. Zasadnie stwierdzono w nim, że wniesiona apelacja obrońcy skazanego nie wykazała dopuszczenia się przez Sąd pierwszej instancji takich uchybień, które skutkowałyby uznaniem dokonanej przez ten Sąd oceny materiału dowodowego za dowolną w zakresie sprawstwa skazanego. Sąd odwoławczy dzieląc ocenę dowodów i ustalenia będące udziałem Sądu I instancji, odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, w sposób szczegółowy, wnikliwy i rzetelny je weryfikując. Sąd ten zasadnie wskazał, że nie stwierdzono naruszenia przepisów art. 410 k.p.k. i 7 k.p.k. w zakresie oceny wiarygodności opinii biegłego grafologa P. G., kwestionowanej przez skarżącego, wskazując, że opinia ta jest pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności.

Sąd odwoławczy odniósł się także do kwestii oddalenia wniosku dowodowego, wskazując zasadnie, że rozstrzygnięcie to nie miało wpływu na treść wyroku. Ponadto zauważyć należy, że decyzja w kwestii uwzględnienia bądź oddalenia wniosku dowodowego jest autonomiczną decyzją sądu, wymagającą podjęcia

wstępnej weryfikacji (tzw. apriorycznej oceny dowodów), czy dany dowód jest dopuszczalny, czy realnie istnieje możliwość jego przeprowadzenia i czy jest przydatny do stwierdzenia okoliczności stanowiącej tezę dowodową (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt III KK 28/21). Skoro jednak z akt przedmiotowej sprawy, wynika, że Sąd merytorycznie rozpoznał przedmiotowy wniosek dowodowy obrońcy skazanego poprzez jego oddalenie, to tym samym nie mogło dojść do obrazy wymienionego wyżej przepisu postępowania karnego. Naruszenie art. 170 § 3 k.p.k. miałoby bowiem miejsce wówczas, gdyby Sąd I instancji nie rozpoznał w ogóle zgłoszonego przez stronę wniosku dowodowego, co w przedmiotowej sprawie nie miało przecież miejsca.

Nie sposób także podzielić stanowiska skarżącego jakoby Sąd odwoławczy nierzetelnie i niedostatecznie rozważył zarzuty apelacyjne w zakresie oceny materiału dowodowego w postaci zeznań świadka J. G. odnośnie okresu zamieszkania skazanego w jej mieszkaniu w miejscowości W. ul. [...]. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy w Katowicach w sposób właściwy, rzetelny i merytoryczny rozważył również ten zarzut i zasadnie uznał, że bezpodstawne jest kwestionowanie dokonanego w oparciu o wskazany dowód ustalenia, że skazany zamieszkiwał w mieszkaniu J. G. od dnia 21 października 2018r. do dnia 21 listopada 2018 roku. Nie można zatem uznać, że w tym zakresie Sąd drugiej instancji niedostatecznie i nierzetelnie rozważył zarzut obrazy przepisów postępowania karnego w postaci art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż powyższe stanowisko autora kasacji nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy jednoznacznie i prawidłowo ustosunkował się także do zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec skazanego. Sąd ten trafnie uznał, że kara łączna nie ma charakteru rażącej niewspółmierności, gdyż została orzeczona na zasadzie absorpcji przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. W tym zakresie Sąd odwoławczy podzielił argumentację Sądu I instancji odnośnie zasadności wymierzenia skazanemu kary 2 lat pozbawienia wolności za ciąg przestępstw opisany w pkt 1 wyroku.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 kpk rozstrzygnął jak w postanowieniu. O kosztach sądowych

postępowania kasacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 624§1 k.p.k. uznając, że istnieją podstawy do zwolnienia skazanego A. Ś. od uiszczenia tych kosztów.

I.n

ał